

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΘΝΙΑ ΣΥΝΑΡΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπιδων . . . 15
1—Γραφεῖον ἐδ. Περικλέους—1

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

καὶ περὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐπιτελεῖται ἄχρι
σημερον ἐν Ἀνατολῇ.

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἀπὸ τῆς παραβολῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ γάμου δυνά-
μεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τοιαῦται ὑποδοχαὶ ἢ συμ-
πόσια μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ἐγίνοντο πάντοτε δαπάν-
αις τοῦ νυμφίου. «Ὡλοιδόθη ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν
ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ,
καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσας τοὺς κε-
κλημένους εἰς τοὺς γάμους». (Ματθ. κβ', 2).

Ἡ ἐορτὴ τοῦ γάμου ἐκπαλαι διήρκει συχνὰ ἐπὶ 7
ἡμέρας· διότι ὁ Σαλψὼν τοσοῦτον καιρὸν συνεποσίασε
τοῦ φίλου του ἐν Θαμνάθ. (Κριτ. ιδ', 12). Εἰς ταύ-
την τὴν ἐορτὴν ὁ Λάζαρος, ὡς πολλοὶ ἐρμηνεύται νο-
μίζουσιν, ἀναφέρεται ἀποκρινόμενος εἰς τὰ παράπονα
τοῦ Ἰακώβου ὅτε δι' ἀπάτης ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν
Λεῖαν ἀντὶ τῆς Ῥαχὴλ. «Καὶ εἶπεν ὁ Λάζαρος, δὲν
γίνεται οὕτω ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν, νὰ δίδεται ἡ μικρο-
τέρα πρὸ τῆς πρεσβυτέρας ἐκπλήρωσον τὴν ἐβδομά-
δα ταύτης, καὶ θέλω σοὶ δώσει καὶ αὐτήν». (Γεν. κβ',
24—29). Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐκαλεῖτο γαμήλιος χαρὰ,
μεθ' ἧς οὐδεμία ἄλλη ἔπρεπε ν' ἀναμειχθῇ· πάντα ἐρ-
γασία ἔπρεπε νὰ παύσῃ διὰ τὴν αὐτῆς, καὶ οὐδὲν
σημεῖον θρήνου ἢ λύπης ἐπετρέπετο νὰ φανῇ. Δυνά-
μεθα ἐπὶ πλέον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι καὶ ἐν νεω-
τέρῃ ἐποχῇ οὐδεὶς, εἰμὴ μόνον οἱ πλέον πτωχοὶ, ὑ-
πάνδρουε τὴν θυγατέρα του χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς αὐ-
τὴν δούλην τινὰ ὡς θεράπαιναν, διότι μισθωταὶ ὑπη-
ρέται εἶνε ἄγνωστοι ἐν ταῖς χώραις τῆς Ἀνατολῆς.
Ἐντεῦθεν ὅστις ἦτον εἰς ἐκ τῶν πλουσίων τῆς Μεσο-
ποταμίας· ἔδωκεν εἰς Λεῖαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, διὰ
θεράπαιναν αὐτῆς, Ζελφάν τὴν θεράπαιναν αὐτοῦ.
(Γεν. κβ', 24). Καὶ ὕστερον ἔδωκεν εἰς Ῥαχὴλ τὴν
θυγατέρα αὐτοῦ, διὰ θεράπαιναν αὐτῆς, Βαλλάν τὴν

θεράπαιναν αὐτοῦ (Γεν. κβ', 30). Ἐν Ἑλλάδι ἐπίσης
ἡ τοῦ γάμου ἐορτὴ διήρκει πολλὰς ἡμέρας. Τὴν τρί-
την ἡμέραν ἡ νύμφη ἐδώρει εἰς τὸν νυμφίον μανδύαν·
δῶρα παρομοίως ἐδίδοντο εἰς τὴν νύμφην καὶ τὸν
νυμφίον ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης καὶ τῶν φίλων·
ταῦτα συνίσταντο ἐκ χρυσοῦν ἀγγείων, κληιδῶν, ἀνα-
κλιντῶν, πινακίων καὶ ἐκ παντὸς ἄλλου εἶδους ἀ-
ναγκαίου πρὸς οἰκιακὴν διαχείρισιν, τὰ ὅποια ἐφέ-
ροντο ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὴν οἰκίαν ὑπὸ γυναικῶν,
προπορευομένου τινὸς φέροντος κόνινον, καθ' ὃν τρό-
πον εἰθίζετο ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς πομπαῖς, καὶ πρὸ
τοῦ ὁποίου προηγείτο παιδίον λευκὰ ἐνδεδυμένον φε-
ρον λαμπάδα ἐν ταῖς χερσίν.

Ἵπῃργεν ἐπίσης συνέθεια ὁ νυμφίος καὶ οἱ φίλοι
του νὰ δίδωσι δῶρα εἰς τὴν νύμφην, μετὰ δὲ τοῦτο
ὁ νυμφίος εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ συνδιαλέγηται μετὰ
τῆς νύμφης ἐλευθέρως· καὶ αὕτη ἐπατρέπετο νὰ πα-
ρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν ἀνευ καλύμματος. Εἰς τὰ
περιστατικά ταῦτα βεβαίως ὁ ψαλμῶδης ἀναφέρεται
ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ περιγραφῇ τῆς βασιλείας
τοῦ Μεσσία. «Καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Τύρου θέλει παρα-
σταθῇ μεθ' ὧρα» Ψαλμ. μέ, 12, 13).

Τὰ δωμάτια τῶν γυναικῶν ἢ ὁ γυναικωνίτης θεω-
ροῦνται ἱερὰ καὶ ἀπαραβίστα καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνα-
τολήν, μάλιστα δὲ θεωρεῖται ἐγκλημα τὸ ἐξετάζειν
τί γίνεται ἐντὸς τῶν τειχῶν τοῦ γυναικωνίτου. Ἐν-
τεῦθεν εἶνε λίαν δύσκολον τὸ νὰ πληροφορηθῇ τις περὶ
τῶν ἔργων τῶν γινομένων ἐν ἐκεῖνοις τοῖς ἀποκεχω-
ρισμένοις οἰκήμασι καὶ ἀνθρωπῶς τις, λέγει ὁ Chardin
δύναται νὰ περιπατῇ 100 ἡμέρας διαδοχικῶς πλη-
σίον τῆς οἰκίας ἐνθα αἱ γυναῖκες ζῶσι, καὶ ὅμως νὰ
μὴ γνωρίζῃ πλέον τοῦ γινομένου εἰς τὸ ἔσχατον ἀ-
κρον τῆς μεγάλης Ταρταρίας. Τοῦτο ἀρκούντως ἐξη-
γεῖ τὸν λόγον τῆς διαγωγῆς τοῦ Μαρδοχαίου. «Καὶ
καθ' ἐκάστην ἡμέραν περιεπάτει ὁ Μαρδοχαῖος ἐμπρο-
σθεν τῆς αὐλῆς τοῦ γυναικῶνος, διὰ τὰ μανδύατα αὐ-
τοῦ εἶχεν ἡ Εσθήρ, ἧς τί ἐγένεεν εἰς αὐτήν». (Ἔσθ. β', 11).

Οἱ Ἀρχεῖς δὲν εἶνε τόσοι υπερκρίσει; ὡς οἱ Τοῦρ-
κοι περὶ τῶν γυναικῶν τῶν καὶ τοὶ δὲ αὐτοὶ ἔχουσι
τὸν γυναικωνίτην τῶν, ἢ τὸ ἐν τῇ σκηνῇ τῶν κεχω-
ρισμένων δωματίων, προθύμως εἰσάγουσιν ἐντὸς αὐτοῦ
τοὺς φίλους τῶν, ἢ τοὺς ξένους ἐκείνους οὐ λαμβά-
νουσιν ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν προστασίαν. Ὁ ὁδηγὸς
τοῦ *Paroches* περιηγουμένου τὴν Ἱερουσαλὴμ ὠδήγη-
σεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀπέχουσαν 2—3 μί-
λια ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῶν, ἐνθα ἐκάθησεν αὐτὸς μετὰ
τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων κύκλῳ τῆς πυρᾶς. Ὁ
πιστὸς Ἀραψὲς ἐκράτησεν αὐτὸν ἐκεῖ διὰ μεγαλειτέ-
ρην ἀσφάλειαν, τῆς συζύγου οὗτης πάντοτε μετ' αὐ-
τοῦ οὐδεὶς ξένος ἤθελε ποτὲ τολμήσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὸ δωματίον τῶν γυναικῶν ἐὰν δὲν εἰσάγεται ὑπὸ τοῦ
ἀνδρὸς ἐκεῖ. Ἀνευρίσκομεν ἐν τῷ ἐθίμῳ τούτῳ τὸν
λόγον τῆς προσκλήσεως τοῦ Σισάρα ὑπὸ τῆς Ἰαήλ.
«Καὶ ἐξῆλθεν ἡ Ἰαήλ εἰς συνάντησιν τοῦ Σισάρα, καὶ
εἶπε πρὸς αὐτὸν, εἰσελθε κύριέ μου, εἰσελθε πρὸς ἐμὲ
μὴ φοβῶ. Καὶ ὅτε εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν εἰς τὴν σκην-
ὴν, ἐσκέπασεν αὐτὸν μὲ κάλλυμα». (Κριτ. δ'. 18).
Αὕτη προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ δι' αὐτὴν ὠρισμένον
δωματίον τῆς σκηνῆς, εἰς ὃ οὐδεὶς ξένος ἠδύνατο νὰ
τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ καὶ ὅπου αὕτη κατὰ φυσικὸν λό-
γον ἐνόμισεν αὐτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ κείμενον. Ο. Κ.

Ο ΠΑΤΗΡ ΜΕ ΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

[*Εκ τῶν τοῦ Philibert Andebrand*].

Ἐσπέραν τινα, ἐνῷ συνομιλοῦν παρὰ τὴν ἐστίαν
μετὰ τοῦ πάππου μου, ὁ καλὸς γέρον μοὶ λέγει:—
Αὐτὴν τὴν φορὰν, τέκνον μου, δὲν θὰ σοὶ διηγηθῶ ἱ-
στορίας. Εἶσαι σχεδὸν νεανίας καὶ τὰ παραμύθια δὲν
εἶναι πλέον διὰ τὴν ἡλικίαν σου· ἀντ' αὐτῶν πρέπει
τώρα νὰ μάθῃς τὰς παροιμίας, διότι δ' αὐτῶν θὰ
σπουδάσῃς τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ ὑπὸ τὴν καλὴν
καὶ ὑπὸ τὴν κακὴν αὐτοῦ ἐποψιν.

— Πολὺ καλὰ, πάππε μου, ἀπεκρίθην, εἰπατέ μου
καμμίαν παροιμίαν, ὅς ἀκούω.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἔλαβε μίαν πρέζαν ταμβάκου καὶ
θέσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου προσέθηκε.

— Σὲ προειδοποιῶ, τέκνον μου, ὅτι ἔχω σκοπὸν
νὰ σπουδαιολογήσω.

— Οὐδέποτε πάππε μου, μὲ βαρύνουσιν αἱ σπου-
δαιολογίαι, ὅταν λέγονται παρ' ὑμῶν.

Ἡ παιδικὴ αὕτη κολακεία τὸν ἔκαμε νὰ μειδιάσῃ.

— Ἐλέγομεν, ἐπανελάβην ὁ γέρον, ὅτι εἶναι πλέον
καιρὸς νὰ σοὶ διδάξω τὰς παροιμίας. Ἰδοὺ λοιπὸν μία
παροιμία καὶ χάραξε αὐτὴν βαθέως εἰς τὴν μνήμην
σου: «Δὲν πρέπει τις νὰ ἐκδύεται πρὶν ἐτοιμάσῃ τὴν
κλίνην του».

— Ἀλλὰ, φίλτατέ μοι πάππε, τῷ παρετήρησα,
δὲν καταλαμβάνω τί ἐννοιοῦν ἔχει ἡ παροιμία αὕτη.

— Ἐρεῖς δίκαιον, παιδί μου, πρέπει νὰ σοὶ τὴν
ἐξηγήσω ἢ ἐννοιά τῆς· λοιπὸν εἶναι ὅτι ὁ φρόνιμος
ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀπογυμνασθῇ τῆς περιουσίας
του πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ἡ ἐξηγήσις αὕτη ἦτο βεβαίως ἀκριτὰ σαφής, συν-
άμα ὅμως καθίστα τὴν παροιμίαν φοβερὰ μελαγχολι-
κὴν, καὶ τὰ παιδιά συνήθως δὲν ἀγαπῶσι, καὶ δι-
καίως, τοιαύτας ὁμιλίας. Τοῦτο ἐννοήσας ὁ πάππος
μου ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Σὲ εἶχον προειδοποιήσει ὅτι ἡ συνομιλία μα-
θὰ περιστρέφεται εἰς σοβαρὰ ἀντικείμενα. Ἐν τούτοις
ὅταν σοὶ καταστήσω μᾶλλον εὐνόητον τὴν παροιμίαν
ταύτην, θέλω σοὶ διηγηθῆ ὅχι πλέον διήγημα ἢ μῦ-
θον, ἀλλὰ μίαν ἀληθῆ ἱστορίαν, ἀνάμνησιν τῆς νεότη-
τός μου, ἣτις ἔλαβε χώραν οὕτως εἰπεῖν πρὸ τῶν ὀ-
φθαλμῶν μου.

Ἀκουσον λοιπὸν, τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν καὶ ἀνα-
κοίνωσον μάλιστα αὐτὴν καὶ σὺ εἰς τοὺς ἐγγόνους σου
ἐὰν ποτε ἀποκτήσῃς τοιοῦτους· διότι περιέχει ἀριστον
ἠθικὸν συμπέρασμα διὰ κάθε ἀνθρώπου. Θὰ σοὶ διη-
γηθῶ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τοῦ πατρὸς μετὰ τὰ φλωριά.
Τοιοῦτοτρόπως ἀπεκάλουν τέκνον μου, πρὸ ἐξήκοντα
ἐτῶν σεβάσμιόν τινα γέροντα χρυσοχόον ἐκ τῆς ἐπαρ-
χίας τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς (*Côte d' or*). Προσωπομάρτυς
δ' οὕτως ὁ κ. Γυλοριέ, ὅχι διότι ἦτον ὑπέρπλουτος,
ἀλλὰ διότι ἐθεωρεῖτο ὡς σπάνιον παράδειγμα ἀνθρώ-
που ὅστις ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Γαλλίας μετὰ τὰ λήθη-
ρον μόνον, ἐντὸς δεκατῆνός σάκκου, ἐπανῆλθε μετὰ
τριακονταετῆ ἀπουσίαν ἔχων κεκτημένην περιουσίαν
τριακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ὁ κ. Γυλοριέ ἄλλως, ἦτο ἀνθρώπος· ἀξιοτίμος ὑπὸ
πᾶσαν ἐποψιν. Στερηθεὶς τῆς συζύγου του, μόνην χα-
ρὰν εἶχε τὴν νεκρὰν θυγατέρα του Γενοβέραν, ὡραίαν
δεκαοκταετῆ κόρην ἢ μόνην του φροντίς ἦτο πῶς νὰ
τὴν ἀποκαταστήσῃ ὅταν τὸ δυνατόν καλλίτερον πρὶν
ἢ ἀποθάνῃ, πρῶτ' δὲ καὶ ἐσπέρας ἀπηύθυνε πρὸς τὸν
Θεὸν τὰς ὀλίγας ἀλλὰ συγκινητικὰς αὐτὰς λέξεις: Ὁ
Θεὸς μου, σὲ καθικεύω στείλε μου ἕνα καλὸν σύζυ-
γον διὰ τὴν θυγατέρα μου.

Ἡ Γενοβέρα, ὡς προεῖπον, ἦτο νέα καὶ ὡραία κό-
ρη, καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα ἡ προῖξ αὐτῆς ἦτο ἀρ-
κετὰ μεγάλη, ὥστε ὑπῆρχον ὅλαι αἱ πιθανότητες ὅτι
ἡ προσευχή του ὅπως τύχει αὕτη καλοῦ συζύγου ἤθε-
λεν εἰσακουσθῇ.

Δέκα ἢ δώδεκα μνηστῆρες εἶχον παρουσιασθῇ, με-
ταξὺ τούτων ὅμως ὁ κ. Γυλοριέ ἐξέλεξε φυσικῶς τῷ
λόγῳ ἐκείνον ὅστις ἤρεσε περισσότερο εἰς τὴν θυγα-
τέρα του, ἂν καὶ οὗτος, καίτοι κατὰ τὰ ἄλλα ἀγα-
θὸς νέος καὶ διὰ ποικίλων γνώσεων πεπρωκισμένος,
ὡς γνωρίζων ὀλίγον χορὸν, ὀλίγην μουσικὴν, ὀλίγην
ζωγραφικὴν, ὀλίγην φιλολογίαν δὲν εἶχεν ὅμως οὐδὲν
ἐπαγγελμα. Πλὴν τοῦτο, δὲν εἶχε σπουδαιότητά τινα,
ἀφοῦ ἡ νόμφη εἶχε περιουσίαν καὶ διὰ τοὺς δύο.

Εὐθὺς μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, ὁ κ. Γυλοριέ
ἔλαβε κατ' ἰδίαν ἀμρότερα τὰ τέκνα του καὶ τοῖς
εἶπε:

— Γινώσκετε καλῶς, φίλοι μου, ὅτι σεῖς εἰσθε ὅ,τι
ἔχω τιμαλφέστερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Εἶμαι πλέον
γέρον. Πρὸς τί νὰ κρατήσω δι' ἐμαυτὸν περιουσίαν
τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἐπωφεληθῶ; Ἐν τῷ πα-